

[Albertsen.]

dels har 3 andre konservatorier, nemlig i Esbjerg, i Odense og i Ålborg, hvis økonomiske eksistensgrundlag siden 1964 har været, at de $\frac{3}{4}$ af driftsudgifterne har været dækket af staten og den sidste $\frac{1}{4}$ af hjemstedskommunen, og derudover har amts- eller oplandskommuner givet bidrag. Lovforslaget her bygger på en stadfæstelse af denne praksis.

Vi er fra socialdemokratiets side enige i lovforslagets tanke, men vil gerne understrege, at det vel må vurderes sådan, at dette lovforslag har foreløbighedens karakter. Principperne for undervisningen på og placeringen af konservatorier må vel nok være nogenlunde ensartede, således at alle 5 konservatorier har nogenlunde samme økonomiske situation at arbejde under. Det kan betyde meget med henblik på lokale muligheder og spørgsmål om medarbejdere og det øvrige virke, som disse konservatorier har. Men det er klart, at en accept af denne tankegang, således at de 3 her nævnte konservatorier fik samme økonomiske status som København og Århus, ville medføre en betydelig merudgift, og det er vel denne merudgift, der har foranlediget ministeren til blot at videreføre tankegangen i den gældende lov.

Det er vel rigtigt at anføre, at bortset fra de økonomiske vanskeligheder, en administration ude i kommunerne vil give — og de kommuner, hvor konservatorierne ligger, må vel nok bære hovedbyrden af disse omkostninger — vil den udvikling, der i øvrigt bør foregå på dette område, og som jeg ved at ministeren for kulturelle anliggender er i høj grad engageret i og ønsker udbygget og forbedret, kræve betydelige midler, og vi må da håbe, at der vil blive mulighed for at finde sådanne midler inden for en ikke for fjern fremtid.

Dengang vi reviderede loven i 1964, havde udvalget lejlighed til at se bl. a. på musikkonservatoriets arbejdsforhold her i København, og vi fik da et indtryk af, at man arbejdede under særdeles uheldige omstændigheder. Jeg ved ganske vist, at der er sket nogle forbedringer, men nogen tilfredsstillende situation for musikkonservatoriet i dag her i København kan ikke siges at foreligge. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at appellere til ministerens

initiativ med henblik på at få afklaret og forbedret disse forhold og dermed give også musikkonservatoriet i København en bedre arbejdsramme. Jeg ved, at der er et udvalg, der arbejder med disse ting, men det var måske ønskeligt, at der kom lidt mere gang i dette arbejde; jeg tror, det vil være rigtigt; jeg ved, at der blandt konservatoriets medarbejdere og elever er et stærkt ønske herom.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til bevillig behandling og udtale håb om, at vi i enighed kan nå frem til et godt resultat.

Raunkjær: Det fremsatte lovforslag om statsstøtte til musikkonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg er mere enkelt og overskueligt end den lov, det afløser, der er en rammelov med henblik på konservatorier i al almindelighed. Jeg mener, det er et fremskridt, og vi vil fra venstres side støtte lovforslaget. Vi vil gerne være med til at yde musiklivet også i provinsen al den støtte, de økonomiske muligheder giver baggrund for.

Vi fik jo i den gamle lov indsat en bestemmelse om, at foruden ministeren skulle finansudvalget godkende oprettelsen af nye konservatorier. Det var jo noget uklart, hvad man egentlig forstod ved et musikkonservatorium, og vi mente, at folketinget i al almindelighed burde have hånd i hanke med udviklingen. I mellemtiden er der ikke opstået nye krav om oprettelse af musikkonservatorier, og skulle der opstå et berettiget behov og ønske om yderligere et konservatorium, mener jeg, det bør have sin egen lov.

Finansudvalgets stilling i forhold til den nye lov er noget uklar. Er det kun i forbindelse med § 1, stk. 3, ved anskaffelse af instrumenter og andet udstyr, at finansudvalget kommer ind i billedet? Vi burde måske have det belyst i et udvalgsarbejde.

I øvrigt står der i § 2, at musikkonservatorier, der modtager statsstøtte, skal fuldt ud indordne sig under ministeren for kulturelle anliggendes bestemmelser. Det er vel en paragraf, der går igen fra før. Den virker noget udfordrende og passer ikke rigtig til den nuværende kulturministers indstilling. Den „vi alene vide“-indstilling er i en situation, hvor dog $\frac{1}{4}$ af